

תת"ע 5555/01/12 - זאהר שעבי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 5555-01-12 מדינת ישראל נ' שעבי
תיק חיצוני: 10201315164

מספר בקשה: 6

בפני מבקשים נגד משיבים
כבוד השופטת כרמית פאר גינת זאהר שעבי
מדינת ישראל

החלטה

1. הנאשם הגיש בקשה לחישוב פסילה. לשיטתו, יש לחשב את הפסילה בפועל שהוטלה עליו בתיק זה (לתקופה של 24 חודשים), כך שייקבע שזו הסתיימה ביום 28.11.14.
2. בגופה של הבקשה (סעיף 8 לה) ציין הנאשם כי הוגש כנגדו כתב אישום, בתיק חדש, בגין עבירה של הנהיגה בזמן פסילה (תיק 2281-07-17). סברתי, כי לאורו של כתב האישום החדש, אין מקום לבקשה הנוכחית, שכן הכרעה בה על פי בקשתו של הנאשם כאן מאיינת את ההליך החדש. על כן, דחיתי את בקשתו של הנאשם, תוך שציינתי כי מלוא טענותיו לגבי אופן חישוב הפסילה שמורות לו בהליך החדש.
3. הנאשם לא השלים עם החלטתי, והגיש עתה בקשה חוזרת לחישוב הפסילה. אף מבלי להתייחס לשאלה אם יש מקום להליך שכזה (שכן בית משפט זה אינו יושב כערכאת ערעור על החלטותיו שלו עצמו), אני סבורה כי דין הבקשה להידחות.
4. ראשית אבהיר: מטרתה של הבקשה הנוכחית היא לרוקן מתוכן את ההליך החדש. שכן מובן כי אם בית המשפט כאן יקבע כי פסילת רשיון הנהיגה של הנאשם הסתיימה ביום 28.11.14, כפי שהנאשם מבקש כאן, כי אז ממילא כתב האישום החדש כנגדו לא יוכל לעמוד. על כן, סברתי, ואני סבורה גם כעת, כי הדרך הנכונה ללכת בה היא להעלות את מלוא טענותיו של הנאשם בהליך החדש. ככל שבית המשפט בהליך החדש יתרשם כי פסילתו של הנאשם הסתיימה ביום 28.11.14, לאור טיעונו של הנאשם, כי אז הוא יזכה את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בהליך החדש, וקביעתו לעניין מועד תום תקופת הפסילה תעמוד בעינה.
5. אך משבחר הנאשם להגיש בקשה חוזרת, תוך שהוא ציין כי אין מקום להימנע מהכרעה לגופה, "אך משום החשש לקביעת מימצאים שיכולים להשפיע על ההליך החדש", אתייחס לטיעונו לגופו של עניין.

6. גזר הדין שניתן בתיק זה בעניינו של הנאשם, ניתן בנוכחותו של הנאשם, כמו גם בשעה שהיה מיוצג. במהלך אותו דיון, בית המשפט הבהיר היטב כי דחה את הדיון מספר פעמים, בדיוק כדי למנוע טענות המתייחסות לעניין תקופת הפסילה, וכדי לאפשר הטלתה של הפסילה בנוכחותו של הנאשם.
7. בשולי גזר הדין בית המשפט הבהיר היטב כי תקופת הפסילה נמנית, על פי דין, ממועד בו הנאשם יפקיד את רשיון הנהיגה שלו (או תצהיר) במזכירות בית המשפט.
8. הטענה של הנאשם כי הוא "אדם פשוט" (סעיף 4 לבקשה) ועל כן לא הבין את הדברים שנאמרו על ידי בית המשפט בגזר דינו, אפילו אינה נתמכת בתצהיר שצורף על ידו בתמיכה לבקשה. האמירה הנוספת (שעליה הנאשם חוזר בתצהירו) כי בא-כוחו דאז לא הסביר לו את הצורך בהפקדת הרשיון במזכירות בית המשפט, היא אמירה המבוססת רק על דבריו של הנאשם עצמו.
9. אין סיבה להניח כי הנאשם לא הבין את הדברים שנאמרו במסגרתו של גזר הדין. ההיפך הוא הנכון. בסיום פסק הדין, בית המשפט מדגיש כי הפנה את תשומת לב בית המשפט לחובה להפקיד את רשיון הנהיגה (או תצהיר) במזכירות בית המשפט. לא בכדי הנאשם אינו מתייחס לסוגיה זו בתצהיר, שכן רישום הדברים בגזר הדין מעידה על כך שהדברים הוסברו היטב לנאשם במהלך הדיון בו היה נוכח.
10. גם טענותיו של הנאשם שבא-כוחו דאז לא הסביר לו את מצב הדברים, הן טענות שגם אם היה בהן ממש, על הנאשם להפנות לבא-כוחו דאז.
11. הוראות הדין מחייבות במקרה שבפנינו. גם אם אניח כי הנאשם לא היה מודע לדיון שחל עליו, אי ידיעתו של הדין, אינה פוטרת אותו מהחובה להפקיד את רשיון הנהיגה (או תצהיר). הוראות תקנות 556 ו-557 לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, ברורות, ואין סיבה לסטות מהן במקרה הנוכחי.
12. הנאשם לא נהג על פי הוראות הדין, בכל הנוגע להפקדת רשיון הנהיגה שלו, ועל כן אם נגרם לו "נזק אדיר וחסר תקנה" (סעיף 14 לתצהירו), אין לו להלין אלא על עצמו. לו היה מפקיד את רשיון הנהיגה שלו (או תצהיר במקומו) לאחר השמעת גזר הדין, כפי שהנחה אותו בית המשפט, לא היתה מתעוררת בעיה כלשהי.
13. טענתו של המבקש כאילו בירור שנערך במשרד הרישוי (לאחר שהוגש כנגדו כתב האישום החדש) העלה כי הפסילה לא נרשמה לחובתו, בשל מחדל כלשהו של מזכירות בית המשפט, וכי במהלך השנים הוצגו בפניו מצגי שווא על ידי משרד הרישוי (סעיף 12 לבקשה), אינה משכנעת.
14. ראשית, עיון באותו מסמך של רשות הרישוי אשר צורף על ידי המבקש מגלה כי לא מדובר באישור המתייחס לתוקף רשיון הנהיגה, אלא אישור שכל אשר נרשם בו הוא מתייחד בפעם האחרונה רשיון הנהיגה של

הנאשם (בשנת 2011, טרם גזר הדין בתיק זה), ומה היה תוקפו של רשיון זה.

15. שנית, אישור זה הוצא על ידי בא-כוחו של הנאשם לאחר שהוגש כנגדו כתב האישום החדש, בשעה שהנאשם כבר יודע כי על פי רישומי המשטרה הוא נוהג בזמן פסילה, ועל כן אין כאן משום מצג כלשהו כלפיו.

16. אמירתו של הנאשם כי גזר על עצמו הימנעות מנהיגה לתקופה של שנתיים ימים, וכי לאחר תקופה זו נבדק בדיקות רשיון שגרתיות ולא נאמר לו דבר על פסילת רשיונו, היא אמירה המתבססת על דבריו של הנאשם בלבד. אך כך או כך, משעה שהנאשם לא מילא את הוראות הדין בדבר הפקדת רשיון (או תצהיר), התנהגותו שלו עצמו או דברים שנאמרו לו על ידי שוטרים אינם מצדיקים קביעה של מועד אחר לחישוב תחילת תקופת הפסילה, מזה הקבוע בדין.

17. סיכומו של דבר, משהוטלה הפסילה בנוכחותו של הנאשם ובא-כוחו דאז, ומשהוסברה לנאשם, במסגרת גזר הדין, חובתו להפקיד את רשיון הנהיגה (או תצהיר) במזכירות בית המשפט, לא היה מקום לבקשתו מלכתחילה, ודינה להידחות.

18. חישוב תקופת הפסילה שהוטלה בגזר הדין בתיק זה תעשה על פי הוראות הדין.

ניתנה היום, כ"ה אב תשע"ז, 17 אוגוסט 2017, בהעדר הצדדים.